

LITTEKEN

Janette Slaats

PEOPLE SHOW AND TELL ABOUT THEIR SCAR
Nederlands / Engels

scar LITTEKEN

Een litteken is een blijvend zichtbare afwijking,
meestal van de huid, die resteert na genezing van een wond.
Bij genezing van een wond wordt de verbroken continuïteit van het orgaan
hersteld door vorming van bindweefsel,
dat op microniveau niet meer dezelfde organisatie heeft als het oorspronkelijke weefsel
en dus meestal een zichtbare afwijking zal vormen.

A wooden ladder with blue straps is the background of the page. The ladder is made of light-colored wood and has several blue straps with metal buckles. The background is a plain white surface.

Inhoud

Voorwoord	p. 04 - 05
Fotopagina's	p. 06 - 15
Bram Keulers, plastische chirurg	p. 16 - 19
Fotopagina's	p. 20 - 73
Netty Slaats, psycho- en hypnotherapeut	p. 74 - 77
Fotopagina's	p. 78 - 97
Close-up foto's	p. 98 - 103
Blogs	p. 104 - 123
Dankwoord	p. 124

Voorwoord Janette Slaats

**‘Eén ding is zeker:
ieder litteken heeft zijn eigen verhaal’**

‘Hij hoort bij me.’ En: ‘Maar ik ben blij dat ik nog leef.’ Het zijn misschien wel de twee meest uitgesproken zinnen aan mijn keukentafel. Een keukentafel die alle verhalen heeft mogen horen, alle tranen heeft mogen zien en alle emoties heeft mogen voelen.

Een litteken overkomt je. Kort na je geboorte, in je tienerjaren of op latere leeftijd. Soms door een ongeluk, een ziekte of een genetisch bepaalde afwijking. Maar soms ook ter verfraaiing of voor een betere functionaliteit.

Eén ding is zeker: achter ieder litteken schuilt een verhaal. En naar die verhalen ben ik nu juist ontzettend nieuwsgierig. Wat is de oorzaak? Hoe reageerde je toen je je litteken voor het eerst zag? En wat zeggen anderen erover? Maar ook: heb je er wat door moeten laten? Of heeft het je juist wat gebracht?

Vaak blijkt dat littekens - naast een heftige periode - ook veel moois brengen. Ik ben de mensen die hun verhalen delen, erover vertellen en de realiteit tonen dan ook enorm dankbaar. Zeer kwetsbaar en met een flinke dosis lef lieten zij zich fotograferen.

puur, spontaan, betrokken, doorzetter en dankbaar

Daarbij lag de focus op hun litteken, zowel letterlijk als figuurlijk: een herinnering aan een angstige periode die vaak al diep is verdrongen. Maar is dat ook de reden waarom velen hun litteken zoveel mogelijk bedekken?

Naast de littekens zien we op iedere foto een trap, als symbool voor de weg naar herstel en optimisme. Die trap wordt door iedereen anders gebruikt, passend bij zijn of haar persoonlijke verhaal of gevoel. Daar waar de één trots bovenaan de trap zit, moet de ander de weg naar boven nog(maals) afleggen.

Zelf heb ik geen littekens. Ik weet dus ook niet wat het met je doet, maar het heeft me wél altijd getriggerd. Vroeger keek ik al veel naar medische televisieprogramma’s. Soms even zonder geluid of met een kussen voor mijn gezicht wanneer het te spannend werd. En al is het kussen inmiddels vervangen door mijn hand, ik kijk nog steeds met veel interesse.

Hoe fijn zou het zijn wanneer littekens niet meer verstopt hoeven te worden en bespreekbaar zijn? Wanneer respecteren we de met littekens gepaarde gevoelens? Of mooier nog: wanneer worden littekens een voorbeeld voor diegenen die de trap nog op moeten?

.....

**‘One thing is certain:
every scar tell its own story’**

‘It is part of me’ and ‘But I am glad I am still alive!’ probably are the two sentences I have heard the most whilst sitting at my kitchen table. A table that has witnessed of all the stories, has seen all the tears and has felt all the emotions. A scar just happens to you. Shortly after birth, when you are a teenager or when you are older.

Sometimes caused by an accident, an illness or a genetic defect. But also to make things more beautiful or to improve functionality in life.

One thing is certain: every scar tells its own story. Those stories fascinate me. What has caused this? How did you react when you saw the scar the very first time? How do others respond? But also: what is no longer possible or did the scar open new doors?

I have learned that scars – after that heavy and intense first period – bring happy things too. I am so grateful to those who shared their stories, talked about it and showed me the reality. In their most vulnerable situation but with courage, they decided to let me photograph them.

The focus is on their scar, in all possible ways. A memory of a difficult time that was kept away for a long time. Could that be the reason why many of them cover up their scars so often?

You will see stairs in every photo, as the symbol for recovery and optimism. Everyone uses those stairs in a different way, a way that fits their story or feeling. One is standing on the top of the stairs with pride, the other has to climb them (once again).

Me, I have no scars. Personally, I do not know what it really does to people, but I have always felt some fascination for them. I used to watch those medical TV shows, sometimes with the sound muted or with a pillow close by so I could cover my eyes in frightening moments. And although the pillow is now my hand, I still have that genuine fascination.

Wouldn’t it be awesome if scars could be left uncovered and no longer a taboo? When will we start accepting the feelings that come with those scars? Or better: when will the scars be an inspiration for those who still have to climb those stairs?

pure, spontaneous, involved, go getter and grateful

*‘Inmiddels heeft vuurwerk
de magie verloren’
‘I am not really interested in fireworks anymore’*

Herman

Ik was al van jongs af aan rond oud en nieuw met vuurwerk aan het experimenteren. In 1986 heb ik een vrij zwaar explosief gefabriceerd in een stalen huls. Toen ik het explosief aansloot, klapte het uit elkaar, twintig centimeter van mijn rechterhand. Ik liep daarbij ernstig letsel op: mijn handpalm, de bovenste anderhalve koot van mijn duim en mijn hele wijsvinger waren weg. Daarnaast had ik ook een flinke wond boven mijn linkeroog en een enorm gat aan de binnenkant van mijn rechterdij, net onder, eh, de familiejuwelen, zal ik maar zeggen. In de ambulance bereidden ze me voor op de mogelijkheid dat mijn hand geamputeerd zou worden, gezien de ernst en omvang van het letsel. Maar ik had de mazzel dat mijn plastisch chirurg in het AZL, dokter Zeeman, een buitenlandse collega op bezoek had. Ze zagen er een uitdaging in om zoveel mogelijk van mijn hand te redden. Ze zijn ruim acht uur aan het opereren geweest. Een jaar later hebben ze met een tweede operatie een dikke lap huid van de binnenkant van mijn linker onderarm getransplanteerd naar de binnenkant van mijn hand. Niet alleen ter reconstructie van de handpalm, maar ook om de souplesse en de bruikbaarheid van mijn hand te verbeteren. De wond op de binnenkant van mijn onderarm is te vergelijken met een derdegraads brandwond. Die is op zijn beurt weer gedicht met huid van mijn bovenbeen.

In eerste instantie denk je het ergste. Mijn carrière in de techniek kon ik wel vergeten. Maar uiteindelijk was mijn hand, mede dankzij de plastisch chirurgen, nog heel functioneel en heb ik eigenlijk weinig tot niets hoeven laten. In de tijd dat ik nog regelmatig ging stappen, heb ik vaak mensen ontmoet die geïnteresseerd waren in mijn verhaal: het werd een interessant aanknopingspunt voor een praatje! Het is verrassend dat veel mensen het in eerste instantie niet in de gaten hebben dat ik een paar vingers mis. Het is wel grappig hoe, meestal vrouwen, zich de pleuris schrikken als ik ze een hand geef, en ze iets voelen dat afwijkt van wat ze gewend zijn. Mijn handpalm is met de getransplanteerde huid van mijn onderarm namelijk dikker dan een normale handpalm, lekker zacht en, als ik me niet geschoren heb, een beetje harig!

When I was young, I was already experimenting with fireworks. Back in 1986 I had created quite a heavy explosive in a metal tube. When I connected it, it exploded about twenty centimetres from my right hand. It was severely damaged: my palm, the upper part of my thumb and my complete index finger were missing. There was a wound above my right eye as well and a big hole on the inside of my right thigh, just below the, well, personal crown jewels, so to say.

The paramedics in the ambulance prepared me for the fact that it was likely the hand had to be amputated, given the severity of the damage.

But I was lucky enough that a plastic surgeon from the Leiden Academic Hospital, doctor Zeeman, had a colleague from abroad to visit. They treated my special case as some kind of challenge and after eight hours of surgery, they managed to save large parts of my hand. In a second operation, one year later, they took a big flap from the inside of my lower arm and transplanted it onto the inside of my hand. Not just for reconstruction, but also to improve the use of the hand and the suppleness. The wound on the inside of my arm can be seen as a third degree burning wound. That wound has been patched up with skin from my leg.

At first, you only think of a worst-case scenario. My planned career in the technical field? Not a chance. But thanks to the plastic surgeons in the AZL hospital, can be used rather well and basically, there's nothing I cannot do.

Before, when I went to the pub quite often, there were people interested in my story; quite a goodstart for a chat! It still surprises me people don't really notice I am missing some fingers. Especially women have no clue and really are upset at first when they shake my hand and then feel there's something different. The palm of my hand is, because it has transplanted skin, a bit thicker than a regular palm. It is nice and soft and can even be hairy when I did not shave!

dramatisch, ingrijpend, confronterend, doorzetten en positief

‘Don’t look back,
you’re not going that way’

Marjon

Ik heb echt even goed moeten nadenken of ik wel op de foto wilde. Niet vanwege mijn littekens, maar meer omdat mijn lichaam, mede door de medicijnen, zo veranderd is. Ik vind het moeilijker om me hiermee bloot te geven dan met mijn littekens. Wat zit een vrouw toch raar in elkaar, hè? Toch doe ik mee, want er rust nog een taboe op littekens.

Ik heb er wel een aantal. De eerste is van zeven jaar geleden, maar in de loop der jaren zijn er nogal wat bijgekomen. Ik heb een borstampuatie ondergaan, mijn eierstokken en eileiders zijn verwijderd, ik heb een port-a-cath voor infusen gekregen én ik heb een navelbreuk, twee keer het carpaal tunnel-syndroom en een borstverkleining gehad. Dit is allemaal ontstaan vanuit borstkanker.

In het begin was ik erg ongeduldig over mijn herstel. Mijn wonden genazen langzaam en ik wilde vooruit. Toen ik mijn littekens voor het eerst zag, schrok ik gek genoeg niet. Ik stond echt in de overlevingsmodus, en dit was nodig om te overleven. Ik heb er dan ook nooit een traan om gelaten.

En nu? Nu hoort het echt bij me. Het is alleen jammer dat het litteken me behoorlijk beperkt in mijn bewegingen. Bovendien is het gevoel in mijn rechterhand helemaal weg. Het litteken van mijn borstampuatie is verkleefd en staat strak, waardoor het bewegen van mijn arm en schouder erg lastig is.

Mijn lichaam is sterk en ik ben er trots op. En bedenk wel: zonder mijn littekens was ik er niet meer geweest! Ik sta nu ook anders in het leven. Ik kan me bijvoorbeeld echt niet meer druk maken om kleine, onnozele dingen. Ik heb gezien dat ik en mijn lichaam sterk zijn en dat we enorm veel aankunnen. En ach... een littekentje meer of minder maakt niet uit, ha ha! Soms zie ik mensen kijken en schrikken. Om alles te bedekken deed ik daarom alleen wat hogere T-shirts aan. Maar nu niet meer, want ik heb er geen problemen meer mee! This is me, en ik ben mooi zoals ik ben.

I really had to think twice about having my photo taken. Not because of the scars but mostly because my body has changed so much, mainly caused by medicine use. To me, that's tougher to expose than the scars. We women are such peculiar creatures at times, aren't we? Still I am participating, there's a big taboo on scars.

I do have a few. The first one dates back seven years ago, but over the years some have been added. I had a breast amputation, my ovaries and fallopian tubes have been removed, I had a portacath for intravenous therapy, an umbilical hernia, the carpal tunnel syndrome twice and a breast reduction. All have been caused by breast cancer.

At first I was very impatient about my recovery. The wounds did not heal very fast and I was eager to move on. When I first saw my scars, they did not scare me; apparently I was in survival modus and they were needed for survival. I never ever shed a tear for those scars.

And now? They truly are a part of me. Unfortunately, the scar limits my movements quite a lot and above that, I have no feeling in my right hand. The scar caused by the breast amputation has become scar tissue, making it hard to move my arm and shoulder.

My body is strong and I am very proud of it. Plus: without the scar I would not even be alive! That has changed my attitude in life too. I no longer worry about small, futile things. My body and I have gone through quite some things, so an extra scar here and there doesn't really make any difference, haha!

Sometimes people stare at the scars and get scared. I used to cover them up by wearing rounded neck t-shirts. Not anymore, it's not my problem. This is me and I am pretty the way I am.

overleven, sterk, stoer, kracht en mooi

‘Dit zakje geeft me weer vrijheid’
‘This pouch has given me my freedom back’

Wieke

Ik ben heerlijk undercover: niemand zal vermoeden dat ik een stoma heb. Er zijn ook maar weinig mensen, behalve mijn vriend, die mijn stoma hebben gezien. Ik zie mijn blote stoma ook maar vijf minuten per dag: alleen bij het verwisselen van het materiaal.

Sinds mijn twaalfde heb ik de ziekte van Crohn, dat zijn chronische darmontstekingen. Mijn dikke darm is daarom volledig verwijderd, net als het laatste deel van mijn dunne darm; daar zit nu de stoma. Ik heb ‘m nu vier jaar. In februari 2015 is-ie opnieuw aangelegd, omdat ik een ernstige vernauwing in mijn dunne darm had.

Door mijn stoma kon ik aan mijn tweede leven beginnen. Ik schrok wel van de grootte toen ik ‘m voor het eerst zag. Door het vocht leek het meer een atoombom! Mijn nieuwe stoma is helaas wat aan de kleine kant, waardoor er vaak lekkages zijn. Daar baal ik een beetje van, maar over de stoma zelf heb ik verder geen klachten. Hij zit er gewoon en hoort bij mij. Net als het litteken trouwens. Dat wordt een ‘roosje’ genoemd, omdat het een klein rood bolletje is.

Hoe gek het misschien ook klinkt: mijn stoma heeft me vrijheid gegeven. Niet meer 24 uur per dag bij een wc in de buurt hoeven zijn, niet meer 24 uur per dag buikpijn hebben, niet meer alleen eropuit kunnen als je gezondheid dat toelaat... Ik moet wel een beetje opletten met tillen en bukken, want er is kans op een breuk. En ik kan natuurlijk niet zomaar alles eten, omdat bepaalde dingen slecht verteerd worden en je dan grote kans op verstopping hebt. Maar dat weegt echt niet op tegen de vrijheid die ik heb, kan ik je vertellen!

I am truly undercover: no one will ever guess I have a stoma. There are not many people, except for my boyfriend, that have ever seen my stoma.

My self, I only see the ‘naked stoma’ for five minutes every day: when changing the stoma appliance.

Since I was twelve, I have Crohn’s Disease: chronic bowel infections. My colon has been removed completely, just as the lower part of my small intestine, where the stoma now is located. It has been there for four years now. It’s been replaced there in February 2015, since I suffered from a serious narrowing in my small intestine.

My stoma allowed me to start my second life. The size of the stoma did scare me though, when I first saw it. The fluid made it look like an atom bomb! The new stoma unfortunately is somewhat small, which causes leakages quite often. That does annoy me at times, but I do not have any big complaints about the stoma itself. It’s there and it literally is a part of me. Just like the scar, called a ‘little rose’, since it’s like a small red rose bud. Funny as it may sound: my stoma did give my freedom back.

I don’t have to be near a toilet 24 hours a day, no more bowel pains every hour of the day, no longer having to stay at home since your health is not as it should be.

I do have to be cautious when lifting and bending, since that could cause a stoma hernia. And I cannot eat anything I feel like eating: some things do not digest very well which could cause intestine obstructions. But in the end, my regained freedom really is the best thing I have!

_____positiviteit, perfectionist, geduldig, onzeker en HSP_____

Tafel met verhalen

Er zijn al heel wat tranen gelaten bij mij aan de keukentafel. Tranen van pijn, tranen van wat er komen ging, maar de meeste tranen kwamen door de herinnering van de angst van een periode, waarvan nu het litteken zichtbaar is.

Intussen alle 45 personen en hun litteken gefotografeerd. Voor allen heb ik veel respect. Respect hoe kwetsbaar ze zich opstellen. Een enkeling is een min of meer bekende voor me, maar dit soort persoonlijke onderwerpen bespreek ik ook niet met ze in de kroeg. Mensen die ik niet ken, verrastten me, hoe makkelijk en open ze met me praten over hetgeen wat ze overkomen is. Niet elk onderwerp is even zwaar, maar ik merkte dat het moment waardoor hun litteken gekomen is, nog een hele impact heeft.

Er zijn veel verschillende littekens gefotografeerd. Uiteenlopend van gat in een hoofd gevallen, tot het missen van vingers door zelfgemaakt vuurwerk. Van gebroken arm door trampolinespringen tot hartinfarct. Van huidkanker tot borstkanker. Van buikwandcorrectie vanwege extreem gewichtsverlies tot automutilatie. Dat laatste betekent zelfbeschadiging. Oftewel: in je zelf snijden om spanning/pijn in je lijf niet meer te voelen. Dat is heftig gevaarlijk en krijgt veel onbegrip, dus eenzaam. Het is eigenlijk te

vergelijken met een verslaving. Net als drank en drugs voel je de lastige gedachten even niet.

De persoonlijke verhalen raken me. Ik voel hoe kostbaar je lijf is. Dat je er goed voor moet zorgen. Zo heb ik vaker dan ooit bijvoorbeeld mezelf laten controleren op bijvoorbeeld moedervlekken of of ik een knobbeltje in mijn borst ontdek. Een afwijking van of in je lichaam die je leven in 1 moment totaal op zijn kop gaat zetten. Je lichaam is kwetsbaar. Maar blijkt ook heel sterk te zijn. Het blijkt wel, dat je veel kunt incasseren. En zo zie ik ook dat het wonden tot littekens laat helen. De verhalen die ik mag horen, brengen me ook iets.

Besef van geluk eigenlijk. Geluk met wat ik heb...of liever: wat ik níet heb. Tuurlijk, iedereen heeft een rugzak. Maar mijn bagage is te overzien en goed te dragen. En hoe pittig sommigen het hebben, gek genoeg ervaren zij hetzelfde. Het kan altijd erger lijkt wel. Ze kijken hun litteken gelukkig van de positieve kant.

De mensen die in het boek komen, kwamen overal uit Nederland naar Heesch gereden. Assen, Amersfoort, Arnhem, Oss, Tilburg, Eindhoven, Haarlem, Amsterdam; iedereen wilde de moeite nemen en hun verhaal vertellen. Erover praten aan mijn keukentafel maakten ze (zo blijkt uit appjes en mailtjes die ik erna mocht ontvangen) speciaal.

Sommige littekens krijgen nu eenmaal niet zoveel aandacht. Of zijn taboe. Of hebben andere mensen met een oordeel over. Als de koffie of thee op is, lopen we naar mijn studio. Daar krijgt iedereen de keus om met de kleine of de grote trap gefotografeerd te worden. In het hele boek staat de trap voor mij als symbool voor de weg van herstel en voor positiviteit. Prachtig hoe de meesten hierover nadenken. "Positiviteit? Dan ga ik er bovenop zitten!" En: "De weg van herstel begint voor mij aankomende vrijdag; ik wil er naast staan." Zo heeft de persoon met automutilatie de trap dichtgeklapt. Ze wil haar littekens niet meer openen.

De psychotherapeut omarmt de trap; haar gedachte is om zo de acceptatie van een litteken uit te beelden. Bijna iedereen heeft dezelfde conclusie: zeggen dat het litteken bij hen hoort en niet stoort. Het herinnert ze voornamelijk aan een angstige periode. En angst is heel normaal. Bij twee sportmannen associeert het ze naast angst ook aan een enorme teleurstelling, meteen gevolgd door vechtersmentaliteit. Ze willen op het hoogste niveau terugkomen! Met een drive van heb-ik-jou-daar; respect. Wat een helden, wat een voorbeelden voor andere topsporters!

Elk litteken heeft dus pijn, maar zeker ook angst gekend. Ook voor hun naasten. Graag wil ik benadrukken, dat net als hun litteken, de emotie niet weggestopt hoeft te worden. Het is zo menselijk! Dus die tranen aan mijn keukentafel waren waardevol. Laat maar komen, laat maar gaan...

Ik ben ZO ongelooflijk trots op jong en oud!

Lieve groet,
Janette

Story table

Lots of tears have been shed at my kitchen table. Tears of sorrow, tears of the unknown still to happen. But the majority of those tears were the memories of the fear of a period in time. A period of which this scar is the visible result.

By now, all 45 people and their scars have been photographed. I have so much respect for all of them. Respect for their vulnerability. Some of them are acquaintances, but still, topics like these are not discussed over drinks in the bar. People I did not know have surprised me; they were so open about what had happened to them. Although some topics were easy to talk about, the main reason for their scar still has major impact.

Lots of different scars have been photographed. From a hole in the head caused by a fall to fingers torn off my handmade fireworks. A broken arm when jumping on the trampoline to cardiac arrest. From skin cancer to breast cancer. From abdominoplasty because of extreme weight loss to auto mutilation. Cutting yourself to no longer feel that tension or pain in your body. That is very dangerous and misconceived, so people are lonely at times. It's like an addiction: just as with drugs and alcohol you forget the difficult thoughts, albeit for a little while.

Those personal stories have had great impact on me. I now truly feel how precious your own body is, that you should take good care of it. I have checked my own body several times for strange birthmarks or lumps in my breasts.

An abnormality in or on your body that turns your complete life upside down straight away. Your body is fragile, but also very strong. You can take a lot of hits. And I have seen wounds develop into scars.

The stories I was so privileged to hear have also brought me things: a feeling of happiness. Happy with what I have or rather, I do not have. Sure, everyone has a cross to bear. But mine is small and easy to bear. And although the cross of other people seems bigger and larger, they still have that same feeling. Things can always be worse and they look at their scars from a positive side.

Everyone in this book came from all over the country to Heesch. Assen, Amersfoort, Arnhem, Oss, Tilburg, Eindhoven, Haarlem, Amsterdam; they all wanted to come over and

tell their story. To talk about their lives while sitting at my kitchen table made them feel special (looking at all the messages and mails I received later on). There are some scars that are not getting a lot of attention, or are a big taboo or are immediately criticised by others.

When they finished their coffee or tea, we went to my studio where everyone got a choice to be photographed with the smaller or bigger stairs.

To me, they are the symbol for the way to recovery and positivity. They way people think differently about that is fascinating: "Positivity? Let me climb all the way to the top then!" Or: "The road to recovery starts this Friday: I will stand next to them!" The person who auto mutilated herself had the stairs folded in. She refused to reopen her scars.

The psychotherapist embraced the stairs, in an attempt to show the world an image of acceptance of the scars.

Almost everyone came to the same conclusion: the scar is part of him or her and it does not bother him or her. It mainly reminds them of a very frightening period in time. And fear is very normal. Two athletes link that scar, next to fear, also to huge disappointment, immediately followed by the feeling to conquer it all. They are determined to get back at their old level, with an immense drive to get there. Respect! Heroes, examples for other athletes.

Every scar has known pain and fear: not just for the people themselves, but also for the people close by. I would like to stress out that emotion should never be hidden, just

like that very same scar. It is so human! Those tears at my kitchen table have been so priceless. Just let it go!

I am SO incredibly proud of young and old!

*Warm regards,
Janette*

LITTEKEN scar

Een zichtbaar litteken: het kan je zomaar overkomen. En de impact kan groot zijn. Vaak gaan achter een litteken dan ook tal van emoties schuil.

Bekijk de foto's in dit boek, maar lees zeker ook de verhalen van deze sterke mensen. Ze laten aan anderen zien: 'Ik heb de kracht om mezelf te zijn, om verder te gaan en om een voorbeeld te zijn voor j'ou.'

Ik hoop dat er door dit boek meer begrip ontstaat voor de mens achter het litteken. En dat de verhalen achter al die littekens makkelijker bespreekbaar worden. Dat is namelijk het begin van het herstel, getuige ook de verhalen van de psychotherapeut en de plastisch chirurg in dit boek.

En voor al 'mijn' sterke modellen: vergeet niet dat je zoveel meer bent dan je litteken... Je bent mooi zoals je bent!

Lieve groet,
Janette Slaats

A visible scar: it could simply happen to anyone. And then, impact can be big. Often, that scar is accompanied by lots of emotions.

Look at the photos in this book, but also take your time reading the stories of these strong people. They show others: 'I have the strength to be myself, to carry on and to be an example for you.'

I hope this book creates more understanding for the person behind the scar. And that the stories make those scars something that can be talked about. As the psychotherapist and the plastic surgeon tell in this book: that is where recovery starts.

And to all 'my' powerful models: never ever forget you are so much more than just your scar. You are pretty the way you are!

*Warm regards,
Janette Slaats*

www.MEandMY.nl

ISBN 978-90-825323-0-2

9 789082 532302 >

Verkoopprijs: € 20,-